

LIBERAL

UNGDOM

#2010:1

DIGITAL REVOLUTION

NÄTKULTUR, TWITTRANDE OPPOSITION, GOOGLE & KINA

Internet är fantastiskt

Ett par klick bort finns nästan all mänsklig kunskap och vetande. Det är drömmen om biblioteket i Alexandria, där alla mänsklighetens skrifter skulle samlas, förverkligad tusentals år efter branden. Nu har sociala medier dessutom gått om porren som den största aktiviteten på webben. Avstånden krymper och blir mindre viktiga. Det är en kommunikationsrevolution och vi är en del av den.

Nätet är dynamiskt, och när den politiska debatten flyttar ut på webben förändras den. Hastigheten ökar och för att stå ut i bruset måste slagkraftigheten också göra det. Vi kan följa demonstrationer i diktaturer, sjukvårdsreformens väg genom den amerikanska kongressen eller retas med @goranhagglund – allt i realtid

Vi kan följa demonstrationer i diktaturer, sjukvårdsreformens väg genom den amerikanska kongressen eller retas med @goranhagglund – allt i realtid via twitterflödet.

via twitterflödet. Politikerna kan inte längre kabla ut sitt budskap och förvänta sig att väljarna ska lyssna. De måste bjuda in väljaren till ett samtal, vara personliga och beredda att svara på frågor. Att som Mona Sahlin låta personalen uppdatera sin statusrad uppfattas som oärligt. En som förstått hur man använder sociala medier på ett smart sätt är Folkpartiets Helene Odenljung. Hon är ett förebild som uppdaterar ofta, roligt och personligt utan att vara privat.

En annan folkpartist och stort förebild för åtminstone mig är Jasenko Selimović som vi porträtterar i detta nummer. Uppvuxen i det kommunistiska Jugoslavien, vittne till vad nationalismen gjorde med människor när Jugoslavien föll isär och grannar blev fiender, och nu idédriven riksdagskandidat för Folkpartiet. Läs mer på sidan 16!

Trevlig läsning!

Linda Nordlund,
redaktör

Vad gör du på nätet?

FOLKET:

John Nellfors, 19 år,
studerande, Gävle

– Jag brukar för det mesta använda nätet för att lyssna på musik, oftast via Spotify men även Youtube. Det är lätt att hitta skön musik på Internet.

Malin Wandrell, 15 år,
studerande, Stockholm

– Först går jag alltid in på Facebook och kollar om det hänt något, sedan går jag in på de kända bloggarna och efter det skriver jag och fixar med min egen blogg. Ibland kollar jag på kläder på olika hemsidor också.

Emma Bergström, 19 år,
förskollärare, Umeå

– Lyssnar på musik på Spotify, tittar på roliga filmer på Youtube och slösar bort tid på att snoka på Facebook.

ADAM:

Upp till kamp!

Om du inte har stått 25 år i bostadskö är dina chanser minimala att få en bostad i en svensk storstad (om du inte råkar vara stenrik förstås). Om du inte har massvis med kontakter kan du glömma att få ett hyggligt jobb i dagens samhälle.

Vänstern skapade under många år två Sverige. Ett för de med foten inne i samhället och ett för de utanför. De som säger sig jobba mot klassamhället har själva skapat ett. Vi måste kämpa för att Sverige blir mer solidariskt och rättvist! Den enes påstådda trygghet på bostadsmarknaden och arbetsmarknaden är den andres ofrihet.

Man får inte heller glömma att det som slår hårt mot de unga i dagens Sverige slår dubbelt så hårt mot unga med invandrarbakgrund. Det är dags att vi liberaler visar att vi vill ha ett samhälle som är rättvist och inte bara gynnar vissa.

Både Sverigedemokraterna och Vänstern står för en politik som slår sönder gemenskapen i samhället och skapar två Sverige. Valrörelsen är igång och det är dags nu, upp till kamp!

Adam Cwejman,
Förbundsordförande

Innehåll

4 Notiser

5 Krönika: Visioner vinner val

6 Debatt

Niklas Arvidsson punkterar myten om de rödgrönas solidariska utrikespolitik. Karl Axelsson och Erik Scheller kräver skattesänkningar för minskat utanförskap.

8 Tema: Digital demokrati

Don't be evil

Kina har med hjälp av västerländska företag lyckats med det omöjliga – att ta kontroll över nätet.

Folkstorm och bloggävning

FRA-debatten skakade Riksdagen och ritade om medielandskapet.

En liberal upphovsrätt

LU konstaterar att upphovsrätten knappast är nödvändig för att konstnärer och kreatörer ska kunna leva på sina jobb.

Twitterare rapporterar valfusk i Belarus

Svenska SILC utbildar oppositionen i sociala medier.

FOTO: HENRIK STRÖM

Digital kultur

Adam Cwejman gör upp med en förlegad kulturpolitik.

16 Porträttet

Linda Nordlund har träffat Jasenko Selimović för ett samtal om integrationspolitikens vägval.

19 Utblick Israel

Mer än bara en konfliktzon.

20 4 galnaste vallöftena

Jakob Nyström listar de fyra tokigaste vallöftena genom historien.

21 Kultur

Slå mig gul och blå: Liberal teater mot främlingsfientlighet
Recension: De fattiga i Lodz av Steve Sem-Sandberg

23 Spaning

Rapport från LUF-landet.

Redaktionen

Mejla oss på: liberal.ungdom@liberal.se

Redaktör:
Linda Nordlund

Skribent:
Jakob Nyström

Fotograf:
Sebastian Söderström

Skribent: Emma
Söderberg Majanen

Skribent:
Joakim Rönnbäck

Ansvarig utgivare Isak Bergdahl **Grafisk form** August Ekman Öhrn **Layout** August Ekman Öhrn och Linda Nordlund
Skribenter Eva Forslund och Adam Cwejman **Tryck** Danagårds Grafiska, 2010 **Omslag** flickr.com/curiouslee

NOTISER

luf!

Nya fräscha LUF

Vi är LUF. Vi är seriösa och jävligt smarta.

Så enkelt är det. Vi ser människor av alla de slag varje dag med olika drömmar och mål. Människor som kan själv och som vet precis

vad de vill och vad som är bäst för dem. Vissa vill bli raketforskare medan andra vill mecka med bilar eller helt enkelt skriva krönikor i DN På Stan. Vi kämpar för att du själv ska få

bestämma din egen framtid. Så till allt gammalt och förlegat säger LUF: Fuck Off – det är ditt liv!

En bra grafisk profil, eller ett varumärke, handlar så mycket mer om en snygg logotyp. Det handlar om ett vår historia, inställning och våra värderingar. Profilen är till för att skapa en gedigen helhet mot omvärlden, men lika mycket att skapa samhörighet inom organisationen. Den nya logotypen är en förkortning av »Liberala ungdomsförbundet« och består av förkortningen »LUF« i gemena bokstäver samt ett avslutande utropstecken. Samtidigt byter LUF typsnitt till klassikern Helvetica Neue.

Färgerna som används i profilen är främst den liberala färgen orange. Som komplement används ett svartvitt färgspektra där den vita färgen är den primära.

– Vi har valt en ljusare och mer modern profil. Vårt jobb är att tilltala ungdomar och det kommer vi att lyckas bättre med med den nya profilen, säger Adam Cwejman, ordförande i LUF.

FOTO: FLICKR.COM/BRUNOCIAMPI

Etanol ingen frälsning

Etanol hyllades under ett par år som lösningen på oljekrisen. Idag vet vi att även om förbränningen av bränslet i sig inte genererar stora mängder fossil koldioxid så är framställningen inte direkt djurlivet i Sydamerikas regnskogars bästa vän. Därför är Marit Paulsen och Jan Björklunds förslag om att staten ska sluta att ensidigt gynna denna framdrivningsmetod till

förmån för en teknikneutral bilpremie glädjande. Förhoppningsvis kommer en sådan att leda till en miljöpolitik som är mindre känslig för dagsländer samt låter konsumenten avgöra vilket grönt framdrivningssätt man tror mest på. Det liberala i statliga premier kan helt klart diskuteras men finns de är det bra att de är så liberala som möjligt. JN

Universitet Liberal?

I en ny svensk studie av Niclas Berggren, Henrik Jordahl och Charlotta Stern har man undersökt svenska akademikers politiska åsikter. En enkät har skickats ut till doktorander, forskare och lärare inom sju discipliner på 25 universitet och högskolor i Sverige. Resultatet är glädjande läsning för folkpartister. Folkpartiet är överrepresenterade i fem av sju undersökta områden, och är största parti bland företagsekonomer (31,4 %), nationalekonomer (27,2 %), jurister (23,3 %) och ekonomihistoriker (23,4 %). Vänstern har störst stöd bland sociologerna och F! bland genusvetarna. Kristdemokraterna når fyraprocentsspärren bland nationalekonomerna, Centern ingenstans.

Socialdemokraterna är endast största parti bland statsvetarna och då med svaga 25,5 %, ändå är S-sympatisörer underligt överrepresenterade bland de forskare som fått delta i offentliga utredningar. Så upprätthålls hegemonin på högskolan. LN

Ung armensk pojke gräver fram benbitar från folkmordet ur ökensanden vid Margadeh i Syrien.

Folkmord inget fall för riksdagen

Att det har skett ett folkmord på armenier i Turkiet är ställt utom allt tvivel. Men att det är upp till politiska församlingar att slå fast att så är fallet, är desto mer tvivelaktigt. En annan gång kan det röra sig om en händelse varom det råder oenighet bland historiker och forskare, och att politiker

då ska bestämma vad som skedde ter sig något olustigt. En historieskrivning som beror av den politiska makten klarar sig ett demokratiskt samhälle bra utan. Dock är det ju roligt att Sveriges riksdag bevisligen innehåller minst fyra människor för vilka partilinjens inte är alldeles helig. *ESM*

Hon får gärna sitta kvar. Det är en fördel för Socialdemokraterna.»

Thomas Bodström tar tillbaka sitt krav på Beatrice Asks avgång efter hennes förslag om att misstänkta sexköpare ska hängas ut inför grannarna med hjälp av gredelina kuvert.

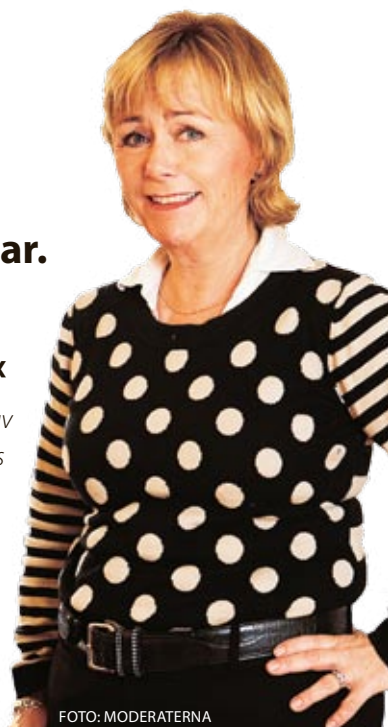

FOTO: MODERATERNA

KRÖNIKA

Visioner vinner val

Året är 2010 och liberaler i Sverige sitter i den ovanliga sitsen att kunna påverka den faktiska politiken. Det har inte gått enligt plan alla gånger, där det mest ömmande exemplet för många är FRA-lagen. Men att på i politiken kort tid sett skatter sänkas, Alvedon börja säljas på Ica, papperslösa flyktingar få sjukvård, massförtidspensioneringen upphöra, arbetskraftsinvandring möjliggöras och homoäktenskap skrivas in i lag överväger. Tiden då statsministern hette Göran Persson och det inte gick att välja gymnasium i andra kommuner känns alltmer avlägsen i takt med att Sverige blir mer liberalt.

Joakim Rönnbäck

Alliansen har kanske inte handlat precis som många LUF-medlemmar hade gjort med en riksdagsmajoritet

En vårkänsla av kampanjglädje och sprudlande idéer verkar blomma upp runtom i LUF.

i ryggen men kontrasten mot en S-ledd regering är knivskarp. Därför finns det all anledning att bry sig om utvecklingen fram till och efter den tredje söndagen i september och ska den utvecklingen gå alliansens väg är det dags för våra ministrar att börja prata om vad de vill ska hända med start på måndagen efter. Sittande regeringar fastnar ofta i fällan att bygga sina återvals-kampanjer på förväntad tacksamhet för väl utfört arbete, det brukar inte gå särskilt bra.

Valet 2006 är ett lysande exempel på den gamla statsvetenskapliga sanningen att visioner vinner val. Förhoppningsvis kan samma gäng göra ett till av 2010. Men för att säkerställa att statsråden släpper förvaltarrollen och börjar prata just visioner har idédrivna ungdomsförbund en viktig roll att spela. En vårkänsla av kampanjglädje och sprudlande idéer verkar blomma upp runtom i LUF. Lyckas vi behålla den och göra den hörd sprider den förhoppningsvis sig snart som ringar på vattnet bland svenska liberaler. Då kan vi se fram emot en kul valrörelse med allt att vinna. Om allt gått väl kommer nästa lu-krönikör som försöker peppa lite inför nästa valrörelse inte behöva se något ovanligt i att liberaler påverkar politiken istället för att vara i opposition. Det vore mycket roligt, inte bara för krönikören.

Joakim Rönnbäck

Myten om de rödgrönas solidariska utrikespolitik

Om den rödgröna åsiktsröran kan titulera sig som vinnare efter valet i september, finns det en överhängande risk att Sverige kapitulerar för talibanerna och deras terror.»

I Borås Tidning den 24/2 bemöter vänsterpartisten Ida Legnemark en skribent på BT:s ledarsida angående de rödgrönas utrikespolitik. Förutom att måla upp alliansens utrikespolitik som "viljelös" så gör Ida några i mina ögon, minst sagt udda konstateranden om de rödgrönas utrikespolitik i allmänhet och vänsterpartiets dito i synnerhet. Hon skriver bland annat att den rödgröna utrikespolitiken ska bygga på »solidaritet med dem som lever under förtryck. Kvinnors och HBT-personers rättigheter kommer att ha en självklar plats på agendan«. Vackra ord får man allt lov att säga, men ligger det någon verklig vikt bakom orden?

En av de mest dagsaktuella utrikespolitiska frågorna är den pågående konflikten i Afghanistan. Efter de tragiska dödsskjutningarna har återigen röster från vänsterkanten höjts om ett svenskt tillbakadragande ur Afghanistan.

Mot denna bakgrund med de afghanska kvinnors situation i beaktning, så blir jag oerhört förundrad över Ida Legnemarks uttalanden. Läget för kvinnorna i landet är oerhört kritiskt, men jag får ändå lov att säga att stora framsteg har uträttas jämfört med hur läget var under talibanregimen. Under talibanernas styre

förbjöds kvinnor att delta i utbildning och arbete. Detta klassades som ett brott och hade som möjliga straff allt från spö- till dödsstraff. Talibanregimens fall har inte inneburit att det systematiska förtrycket mot Afghanistans kvinnor helt och hållet har försvunnit, speciellt inte på landsbygden.

Dock har en hel del ting förbättrats till det bättre; år 2005 gick över en miljon afghanska kvinnor i skolan och cirka 40 % av de som röstade i landets första demokratiska val var kvinnor. Det finns däremot fortfarande mycket kvar att uträtta.

För att återkoppla till min inledning så vill jag klargöra att när Ida Legnemark pratar om att »Kvinnors och HBT-personers rättigheter kommer att ha en självklar plats på agendan« i en vänsterpartisk utrikespolitik så är det blott tomma ord, då hennes parti vill ge upp kampen för dessa människors rättigheter i Afghanistan genom att dra tillbaks trupperna. Frågan man bör ställa sig är hur hon och hennes gelikar då någonsin förväntar sig att fred och stabilitet i landet ska kunna uppnås? Då talibanerna definitivt inte har besegrats ännu, riskerar man att återigen låta talibanerna roffa åt sig makten i landet.

Endast med militär närvaro kan Afghanistan bli ett land där folk inte hängs i byggnadskranar, endast då kan det bli ett land där kvinnor får gå i skolan, ett land där kvinnor inte avrättas för att de råkat visa för mycket ben. Att vänstern har mage att påstå att de sätter kvinnor som lever under förtryck i centrum, är en hutlös skymf mot afghanerna. Om den rödgröna åsiktsröran kan titulera sig som vinnare efter valet i september, finns det en överhängande risk att Sverige kapitulerar för talibanerna och deras terror. Det är något som gör mig innerligt förbannad.

Niklas Arvidsson
Utrikespolitiska Arbetsgruppen

Skattesänkningar för minskat utanförskap

En liberal ekonomisk politik måste syfta till att skapa möjligheter för människor i samhällets periferi. Det här en politisk prioritering där LUF har anledning att ompröva tidigare ståndpunkter. Allt för sällan har de sakpolitiska förslagen och den ekonomiska debatten tagit sin utgångspunkt i utanförskapets vardag.

Låt oss dock vara mycket tydliga: en sådan förnyelse av den ekonomiska politiken handlar inte om höjda bidrag utan om att alltid sätta jobben först och att prioritera skattesänkningar för vanliga människor.

Alliansens största rättvisereform under mandatperioden är jobbskatteavdraget. Genom att föra människor tillbaka till eget arbete är det den tiondel i samhället med lägst inkomster som tjänar allra mest på reformen. Här måste vi självkritiskt konstatera att detta argument bara undantagsvis hörs från alliansföreträdare eller från oss i LUF. Jobbskatteavdraget minskar utanförskapet och för människor tillbaka till samhällets gemenskap. Låt oss prata om det.

Låt oss sedan granska oss själva. LUF tog på senaste kongressen ställning för att vill avskaffa fastighetsavgiften, sänka bolagskatten och beskattningen av kapitalvinster. Vårt förbund vill avskaffa arbetsgivaravgiften men bara för de som tjänar över 27 000 kronor i månaden, avskaffa den statliga inkomstskatten och avskaffa värnskatten.

Att vi vill höja grundavdraget bidrar bara till att den bristande verklighetsförankringen skiner igenom tydligare, den fördelningspolitiska profilen är fortfarande orimlig. Vi måste vara ärliga: alliansens stora skattesänkningar för de som tjänar minst är precis de skattesänkningar som LUF prioriterar bort. Vi önskar att det vore annorlunda.

Vi är övertygade om att LUF kan bli en starkare röst i svensk politik om vi presenterade reformer som går att genomföra istället för önskelistor. Skulle vårt förbund orka peka ut de skattesänkningar som ska sättas främst menar vi att de skatter som håller människor kvar i samhällets periferi trycks tillbaka först. Jobbskatteavdragen skapar drivkrafter för människor som står

FOTO: FLICKR/COMARES/AUBURNPHOTOS

Att vi vill höja grundavdraget bidrar bara till att den bristande verklighetsförankringen skiner igenom tydligare, den fördelningspolitiska profilen är fortfarande orimlig. Vi måste vara ärliga: alliansens stora skattesänkningar för de som tjänar minst är precis de skattesänkningar som LUF prioriterar bort.»

lång ifrån arbetsmarknaden och ökar marginalen för de hushåll som har det tuffast. Det ska inte väljas bort utan är tvärtom ett givet inslag bland offensiva skattesänkningar för ökad frihet för alla. Så vidgar vi möjligheterna och breddar samhällsgemenskapen.

Karl Axelsson
Förbundsstyrelseledamot,
ideologiskt ansvarig

Erik Scheller
Förbundsstyrelseledamot,
arbetsmarknadspolitiskt ansvarig

DON'T BE EVIL

Kina har utvecklat en av världens mest sofistikerade övervakningsapparater för Internet, med god hjälp av teknik från västerländska företag. Den kinesiska regimen har gjort precis det många trodde var omöjligt – tagit kontrollen över nätet. Eller som dåvarande presidenten Bill Clinton sa: »Det vore som att spika fast en geléklump på väggen«. Men faktum är att geléklumpen i dag hänger ganska stadigt.

Exemplet Kina visar hur svårt det kan vara för internationella företag att manövrera bland affärsmöjligheter och etiska hänsyn. Google, för många en symbol för friheten på nätet, anpassade sig snällt till regimens censurkrav för att få komma in på den kinesiska marknaden. Hur låter företagets välkända slogan nu igen? »Var inte ond«. Ligger det inget ont alls i att gå med på en diktatorisk regims censurkrav?

Om det finns tveksamheter kring Googles

förfarandesätt, så är de desto mindre i fallet med Yahoo och dissidenten Shi Tao. 2004 dömdes Tao till tio års fängelse för att ha spridit kinesiska »statshemligheter«. Säkerhetstjänsten kunde gripa honom efter att ha sparat mejl han skickat till ett gratiskonto från Yahoo. Yahoo bistod själva med hjälp att göra detta. Kritiken från människorättsorganisationer var rättfärdig och utan nåd.

Iran har en av världens aktivaste bloggofärer, med runt 60 000 skribenter, enligt forskningsprojektet Open Net Initiative. Även antalet Internetanvändare generellt är högt med Mellanösternmätt mätt. I samband med sommarens presidentval fick de iranska bloggarna och nätkтивisterna sitt stora internationella genombrott. Via Twitter och bloggar spreds information om situationen i Iran, även efter att regimen lagt locket på. Utan Internet hade vår information om läget var betydligt mer begränsat. (Det samma kan sägas om upproren i Tibet och Xinjiang-provinsen i Kina).

Nätet fungerar inte bara som informationskanal, utan även som opinionsverktyg gentemot den iranska regimen. Det motståndarbete som förr i tiden skedde i små tryckerier i hemliga källarum sker nu framför datorn, var som helst och av vem som helst. Internet och mobiltelefoni är också sätt för oppositionen att snabbt samla sig för protester mot mullorna.

Clay Shirky, författare till cyberoptimistiska *Here Comes Everybody*, pekar på vilka möjligheter informationsteknologin ger den politiska oppositionen i många länder, att mobilisera sig och sprida sina åsikter. Mäniskors möjligheter att sprida och ta del av information undergräver enligt honom de diktatoriska regimernas långsiktiga överlevnad.

Samtidigt som iranska dissidenter fått en bättre arsenal för att sprida sitt budskap har även mullorna upprustat. Clay Shirkys motpart finner vi i cyberpesimisten Evgeny Morozov. Han anser att informationsteknologins utveckling snarare gör den iranska ledningen ännu mer auktoritär. Genom att övervaka mycket av Internettrafiken ökar man trycket på dissidenterna, samtidigt som man kontrollerar annan viktig infrastruktur. Regimen begränsar användarnas bandbredd för att undvika »skadligt« videotittande. Alla Internetleverantörer är underställda statliga telekombolaget TCI, som beslutar vad som är tillåtet och inte. All trafik passerar genom vissa knutpunkter.

Hur har då president Ahmadinejad och ayatollah Khamenei lyckats så väl med att övervaka och kontrollera Internet? Jo, med teknik från Nokia-Siemens Networks – teknik som enligt företaget kan »övervaka och snappa upp alla sorters röst- och datakommunikation i alla slags nätverk«.

Att västerländska företag säljer övervakningsutrustning till förtryckande regimer är förkastligt. Samtidigt är frågan mer komplex än den först kan ge sken av att vara. Västerländska stater har också en del i skulden. I spåren efter 11 september har krav ställts på allt mer avancerad övervakningsutrustning. När tekniken väl

finns där är det svårt att stoppa diktaturer från att få tag på den, vare sig från inhemska eller utländska företag. Övervakning har blivit branschstandard, som DN:s ledarskribent Johannes Åman har uttryckt det. Nokias talesman Ben Roome konstaterar att »säljer man telekommunikationsutrustning säljer man även möjligheten att avlyssna«.

Vare sig det funnits Internet i Iran på grund av utländska företag eller inhemska hade regimen ändå utvecklat övervakningsverktyg. Det ligger i statens natur att göra detta, oavsett vilken teknik man bemöter.

Nokia och andra företaget har valet att sälja eller inte sälja. Det går inte att bidra med Internets möjligheter utan att samtidigt bidra till statens repressiva metoder. Det är ett paketerbjudande och delarna säljs inte separat. Och även om så varit fallet hade regimen ställt krav på att få den senare delen av paketet.

En lösning skulle kunna vara att ha samma regler för telekomutrustning som de för vapenexport. Det är legitimt att exportera vapen till demokratiska stater, där de används för yttre försvar. Däremot är det inte moraliskt försvarbart med vapenexport till diktaturer som använder dessa vapen för att förtrycka sin egen befolkning.

Men riktigt så enkelt är det inte. Vapen kan i händerna på despoter bara leda till död och lidande. Men telekomutrustning i händerna på folket kan ge dem stora möjligheter och förenkla deras liv. Samtidigt leder en sådan utveckling till en motreaktion från statens sida. Tekniken fungerar i dag åt båda riktningarna: som spridare av friheter och möjligheter och som ett övervakningsverktyg.

Att skräddarsy övervakningsutrustning för att en stat ställer sådana krav kan aldrig vara acceptabelt. Att övervakningsmöjligheterna ingår i själva telekomutrustningen – en utveckling som accelererat efter 11 september – gör det etiskt tveksamt att alls sälja sådan till icke-demokratiska stater. Till syvende och sist är det upp till varje företag att göra noggranna etiska överväganden, när man verkar i den typ av miljöer som diktaturer utgör.

Jakob Nyström

Liberala ungdomsförbundet kampanjar utanför Riksdagen i juni 2008. Alla sladdar leder till försvarsminister Sten Tolgfors, som övervakar kommunikationen.

Folkstorm och bloggbevning

FRA-debatten fick marken att gunga på Helgeandsholmen och ritade om det svenska medielandskapet. Plöstligt var den bloggande medborgaren en maktfaktor.

I en demokrati är det centralt att medborgarna kan granska makten. Därför är Internet fantastiskt. Det växte fram ur Usenet, där främst nördar och tekniker diskuterar med varandra i öppna diskussionsgrupper. Usenet har präglats av en kultur där man hjälper varandra, och helt fritt och öppet delar med sig av kunskaper och information. Arvet efter Usenet har gjort Internet demokratiskt till sin natur. Alla kan delta, alla kan organisera sig och tala direkt till alla andra.

Sedan ett amerikanskt domstolsbeslut 2007 gav en blogg pressackreditering, och därmed samma skydd som en tidning, har medborgarjournalistiken blommat upp. När regimer kastar ut alla journalister kan fortfarande befolkningen med hjälp av en mobiltelefon eller en laptop rapportera till omvärlden vad som sker. Förra sommaren var vi många som följde demonstrationerna i Teheran via Twitter, och som upprördes över Nedas död på YouTube. Möjligheten att fritt sprida och ta del av information är det viktigaste redskapet som demokratiörerelser runt om i världen kan använda sig av.

Även på hemmaplan har medborgarjournalistiken blivit en allt större maktfaktor. Försommaren 2008 fick bloggarna hela Riksdagen att skaka i sina grundvalar i det som senare skulle kallas »bloggbevningen« inför FRA-omröstningen.

Mikael Nilsson som ligger bakom sajten »stoppaFRAlagen.nu« beskriver det som att riksdagsledamöterna blev tagna på sängen av FRA-debatten.

– Du kan fråga vilken riksdagsledamot som helst om vilken fråga som de fått flest mejl om. Alla kommer att svara FRA-lagen, säger Alice Åström, vice ordförande för Vänsterpartiet och en av de riksdagsledamöter som kritiserat lagen.

Information är makt, och det är många som vill åt den. Under det portugisiska EU-ordförandeskapet talade man om en digital tsunami av användbar information:

»Varje objekt individerna använder, varje transaktion de gör och nästan varje resa kommer att lämna ett detaljerat digitalt spår. Detta kommer att generera rikligt med information för säkerhetstjänster, och skapa enorma möjligheter för mer effektivt och produktivt säkerhetsarbete.«

Man följer dina digitala fotspår, och får genom sociogram en bättre bild av ditt liv än vad en övervakningskamera i ditt vardagsrum skulle ge. Vem du dejtar, hur dyra vanor du har och vilket parti du sympatiserar med är lätt att utläsa. Det är det här ungdomsgenerationen vänder sig emot.

– För mig är datorn ett arbetsredskap, fortsätter Alice Åström. Av reaktionerna under FRA-debatten förstod jag att för unga människor är nätet som ett vardagsrum. Det var en främmande tanke för mig innan dess.

Amanda Brihed är en av de mest framträdande aktivisterna i integritetsdebatten. Hon är grundare av det partipolitiskt obundna integritetsnätverket »Svart Måndag« och beskriver att någonting hände den där våren 2008. Själv hade hon varit i Thailand och kom hem i april, och blev nedslagen över att de som drev frågan inte samarbetade med varandra. Piratpartiet demonstrerade, men demonstrationståget bestod av »tio personer och en bergsprängare«.

– Jag kände skakningar i jorden, det fanns ett momentum, men de som drev frågan pratade inte med varandra. Så jag ryckte tag i dem. Det fanns ett behov av en partipolitiskt obunden plattform som kunde samla alla från höger till vänster. Det var början till Svart Måndag.

Samtidigt samlade sajten stoppaFRAlagen.nu bloggar och upplyste allmänheten om vad lagförslaget innebar. Tack vare en anonym donation från en liberal sympatisör kunde man annonsera i DN. Det blev på många sätt startskottet för debatten i gammelmmedia.

Och när drevet fått upp vittringen släppte de inte spåret. De liberala ledarsidorna uppmanade Alliansen att tänka om, och kvällspressen rapporterade om mobbingen inom Moderaternas riksdagsgrupp som till slut tvingade Karl Sigfrid att kvitta ut sig.

Svart Måndag började med en flashmob utanför Rosenbad, där människor iklädda stora kaninöron plötsligt samlades för att avlyssna regeringen. Sedan fortsatte man med större demonstrationer.

– När vi skulle organisera vår första demonstration hade vi inte tid att söka polistillstånd, men frikyrkan som brukar stå vid Mynttorget lånade ut sitt tillstånd till oss. Demonstrationen gick under namnet »Svart Måndag – Lit de Parade« och samlade flera hundra svartklädda som sörjde privatlivet efter att Riksdagen röstat igenom FRA-lagen.

Jag var där när klubban föll i Riksdagen. Liberala ungdomsförbundet hade drivit frågan i över ett år, och de senaste veckorna hade vi demonstrerat utanför Riksdagen, skrivit debattartiklar och brev till riksdagsledamöterna. Nätet var fullt av bloggposter mot lagen, och bloggarna var ofta mer pålästa och hade mer fakta och fler fotnoter än de yrvakna riksdagsledamöter som skickades ut för att försvara lagen.

Statsvetaren Barry Buzan har lagt fram en teori som kallas säkerhetisering, och som går ut på att makthavare genom att beteckna något som ett existentiellt hot mot staten kan lyfta frågan över den vanliga, politiska spelplanen och därigenom legitimera extraordinära åtgärder. Försvarsminister Sten Tolgfors inlägg i riksdagsdebatten om FRA-lagen är ett skolboksexempel på detta. I ett replikskifte med Alice Åström försvarade Sten Tolgfors lagen genom att använda sig av analogier: han räknar upp elfte september, Madrid, London, terrorbomber vid internationella insatser, IT-attacken mot Estland. Han hävdade att om Åströms förslag skulle vinna Riksdagens gillande lämnas Sverige värnslöst. Tolgfors anklagade också motståndarna för att ägna sig åt spelteori istället för att ta hoten mot Sverige på allvar. Och om det var riksdagsledamöterna som var mottagarna lyckades han. Lagen röstades igenom, om än med tillägg. Om det istället var befolkningen som var hans publik gick det värre: I en sifo-mätning från juni 2008 var 47 procent av svenskarna negativt inställda till lagen, och endast 34 procent positiva. Efter bloggbävningen räckte det inte med det säkerhetspolitiska mantrat: Lita på oss! Vi vet vad vi gör, och vi gör det för ert bästa!

Linda Nordlund

FOTO: FLICKR.COM/KENNY_LEX

Alla slags människor var motståndare till FRA. På demonstrationerna möttes unga och gamla, vänster och höger, vana aktivister och de som aldrig demonstrerat förut.

En liberal upphovsrätt

» Många av förespråkarna menar att det utan dagens upphovsrätt blir svårt för konstnärer att leva på sitt skapande.

Historien visar emellertid att liknande oro, till exempel vid de allmänna bibliotekens införande, ofta varit obefogad.«

Rätten till egendom är en av liberalismens bärande idéer. I och med förekomsten av fildelning av upphovsrättsskyddade verk, utan upphovsrättsägarens kontroll eller möjlighet att kräva ersättning, ställs frågan om äganderätten på sin spets. Frågan är emellertid komplicerad. I förstone kan upphovsrätten synas vara en del av äganderätten, vilket är en rimlig tanke. Även om det inte är ett fysiskt föremål en människa har skapat, bör det vara möjligt att hävda äganderätt till det.

Problem uppstår då man ställer sig frågan vad det är upphovsmannen till exempelvis en roman äger. Är det

romanen som idé, eller varje enskilt exemplar av den? Det rimliga svaret torde vara det förstnämnda. Ingen ska kunna frånta en författare dennes idé och profitera på den. Däremot är det svårt att påstå att samme författare även har äganderätt till de exemplar av romanen som säljs i en bokhandel – den äganderätten borde tillfalla köparen av boken.

Enligt upphovsrätten är så emellertid inte fallet. Äganderätt innebär i de flesta fall en rätt att nyttja och disponera egendom på det sätt man vill. Äganderätten till egendom som omfattas av upphovsrätt är i detta sammanhang inskränkt; den omfattar endast en rätt till den enskilda saken, inte en rätt att göra vad man vill med den. Upphovsrätten blir i det perspektivet snarare en inskränkning av äganderätten.

Ur ett liberalt perspektiv – där såväl äganderätten som upphovsrätten ska respekteras – torde det rimliga vara att fildelning för privat bruk och utan vinstsyfte legaliseras. Att förbjuda fildelning av upphovsrättsskyddade verk med motiveringen att sådan fildelning är detsamma som stöld, går inte. Stöld förutsätter att någon olovligt tar annans egendom och att det därigenom sker ekonomisk skada. Om någon väljer att dela med sig av sin musikfil till andra personer delar den med sig av något den själv äger, och om antalet kopior är oändligt sker ingen ekonomisk skada. Dessutom kan hindrande av upphovsrättsbrott begångna av privatpersoner vara både svår genomförbart och integritetskränkande, vilket lagstiftning som IPRED är exempel på. Däremot behövs en upphovsrättslagstiftning, som ger en skapare av immateriella verk möjlighet att kunna tjäna pengar på sitt skapande. Därmed är det även rimligt att fildelning i kommersiellt syfte är fortsatt förbjudet, vilket också är lättare att beivra eftersom vinstdrivna brott tenderar att vara mer storskaliga.

I det långa perspektivet kanske den utveckling som sker nu snarast kan ses som ett uttryck för en demokratirevolution, där ny teknik möjliggör för många människor att ta del av kultur och information. Det största problemet med upphovsrätten är således snarare att lagstiftningen inte har hängt med den tekniska utvecklingen – inte att den tekniska utvecklingen måste hejdas genom lagstiftning. Många av förespråkarna för upphovsrätten i dess nuvarande form menar att det utan dagens upphovsrätt blir svårt för konstnärer att leva på sitt skapande. Historien visar emellertid att liknande oro, till exempel vid de allmänna bibliotekens införande, ofta varit obefogad. Nya sätt att tjäna pengar utvecklas, och det som i förstone såg ut som ett hot kanske visar sig vara gynnsamt inte bara för de som tar del av kulturen, utan även för de som skapar den.

Emma Söderbreg Majanen

Twitterare rapporterar valfusk i Belarus

I **Belarus** har den statliga kontrollen av internet hittills varit begränsad. Den politiska diskussionen har varit relativt öppen, och utbytet av information relativt fritt. Detta ska det dock bli ändring på. Den första februari undertecknade president Aleksandr Lukasjenko ett dekret med namnet »Angående åtgärder för översyn av användandet av det nationella segmentet av World Wide Web«. Lagen träder i kraft den första juli i år, och då lär den relativa öppenheten på belarusiska internetsidor vara över. Internettjänster ska endast kunna tillhandahållas av juridiska personer registrerade i Belarus, det ska bli obligatoriskt för Internetleverantörer att föra register över sina kunder och vilka webbsidor de använder, och myndigheterna ska kunna begära att internetleverantörer stänger sidor med olagligt innehåll. I och med att den statliga operatören Beltelekom har monopol på den externa internettrafiken kommer även åtkomsten till webbsidor utanför Belarus att begränsas.

Det uttalade syftet med den nya lagen är att skydda befolkningen och att upprätthålla respekten för upphovsrätten. I belarusisk tv har det påfallande ofta under den senaste tiden förekommit propaganda angående vikten av reglering av internet av etiska och moraliska skäl, och för att skydda barn från skadlig information. I praktiken är det emellertid inte endast de skäl som uttryckligen anges som ligger bakom den nya lagen. I början av 2011 hålls det presidentval, och då är det av yttersta vikt att tillgången till information som kan missgynna president Lukasjenko begränsas, och den fria diskussion som hittills pågått på belarusiska webbsidor har blivit alltmer besvärande för centralmakten.

Situationen hade således kunnat vara bättre. Men det som ska komma ihåg är att internet och sociala medier, i och med deras oerhörda omfattning, är betydligt mer svårkontrollerade kanaler för utbyte av information än vad de traditionella medierna är. Det visar inte minst det faktum att tillgången till fria traditionella medier sedan länge varit fullständigt strypt i Belarus, medan de statliga begränsningarna av internet lanseras först nu.

Men för att klara hotet krävs omvärldens stöd. Demokratirörelser i andra länder måste engagera sig,

FOTO: FLICKR.COM/WBETREAS/ETC

Den första juli i år kan den relativa öppenhet som rått på belarusiska sajter vara över när Lukasjenko skärper kontrollen över nätet. Nu utbildas twitterare för att sprida demokratin.

och samarbeta med och ge sitt stöd till de belarusiska medborgare som kämpar för ett fritt och demokratiskt Belarus. Ett exempel på en organisation som gör detta är den svenska liberala stiftelsen SILC, som tillsammans med andra svenska och belarusiska organisationer i juni i år anordnar arrangemanget Media Bar Camp, som samlar aktivister från flera länder i syftet att stimulera utvecklingen av sociala medier i Belarus. SILC har även sedan ett antal år tillbaka anordnat valobservationsutbildningar för unga personer i Belarus, som i år kommer innehålla utbildningar i hur Twitter kan användas för att spridning av information och rapportering om valfusk i valrörelsen inför de belarusiska lokalvalen den 25 april. Att sociala medier kan användas i kampen för demokrati har vi sett exempel på inte minst i Iran, och med det i åtanke ter sig situationen i Belarus inte fullt lika nattsvart som vid första anblicken.

Emma Söderberg Majanen

DIGITAL KULTUR

Jag hatar ordet kulturpolitik. Man tar något som är oerhört spontant och vackert, kultur, och kombinerar det med en idé om att allt kan planeras fram, politik. Det är som att samarrangera en punkspelning med kommunen. Totalt omöjligt och dessutom sjukt osexigt.

Många delar av samhällets kultur är osynliga för kulturpolitiken. Nya, udda eller dolda kulturer är inte intressant för politikerna. Mycket av kulturen har i någon del blivit digital. Men kultur blir med kulturpolitiken något som särskiljs, upphöjs. Finteatrar, opera och genussäkrad »fri«-teater ingår. Cosplaykonvent och indieklubbar hamnar utanför. Uppdelningen är helt godtycklig. Nätet har gjort att många kulturutövare har kunnat samlas på forum och olika communities. Det blir lättare att komma i kontakt med likasinnade och organisera möten. Det är nog inte en helt galen gissning att kulturvärlden har växt explosionsartat de senaste 15 åren. Kulturvärlden mår bättre än någonsin men ändå hör man att allt är på väg utför och att vi därför behöver en statlig kulturpolitik.

Något man ska bära med sig är att kultur spridd

över nätet gör mellanhänder överflödiga. Det har förändrat kulturvärlden i grunden. Skivbolag och distributörer ser annorlunda ut idag och därför kan även udda kultur överleva under helt andra förutsättningar. Globaliseringen av kulturen har gjort tillgången total. Problemet är snarare idag att sälla mellan all kultur vi vill konsumera och njuta av. Det är urvalet som är problemet, inte om kulturen ska överleva eller inte.

Det är en gammal skröna att den moderna kulturmarknaden skulle ta död på kulturlivet. Tvärtom, marknaden är inget som bara händer. Människor av kött och blod agerar på den. De skapar, konsumerar och väljer. Vissa kommersiella skapelser blir stora och smal kultur mindre. Så har det alltid varit och är ett förhållande som ingen stat eller konservativ kulturdebattör kan förändra på. Vi ska inte vara rädda för att spridningen av kultur är total och priset för att skapa går ner till noll kronor. Vad är det du känner brist på, kultur att konsumera, eller tid att konsumera den på? Jag tror de flesta säger det senare.

Marknadssamhället är inget som 80- eller 90-talisterna bara tar emot som stumma betraktare. Att leva i marknadssamhället är för dessa generationer naturligt och innebär också att man kan välja bort all valfrihet för sin egen kulturnisch. Man kan helt välja bort konsumerandet. Det är något som ofta glöms bort med kulturmarknaden. Den ställer inga krav på dig som

FOTO: FLICKR.COM/MANDYXCLEAR

kosument. En konservativ eller socialistisk kulturpolitik försöker däremot styra in allt på ett spår eller hindra oönskad (icke)kultur.

Vad jag vill komma in på är att marknaden har anpassat sig. Internet har gjort kulturmarknaden global och öppen för alla. För ett tag sedan köpte jag en skiva med en electronicaartist för 48 kr direkt av artisten. En summa som är drygt 40 kr mer än vad en artist eller band fick för ett par år sedan per såld skiva. Inga mellanhänder existerade i köpet och det enda jag som konsument gjorde var att snabbt och smidigt betala över nätet. Denna utveckling har gynnat två parter, skaparen och konsumenten. Dessa är egentligen de enda som är viktiga i sammanhanget. Man kan se att både staten och stora kulturbolag nu förgäves kämpar för att behålla monopol och diktera vad som är »viktig« kultur som är värd att stödja med hjälp av skattepengar och lagar. Det är en kamp mellan 1900-talet och 2000-talet. En kamp mellan den politiskt dikterade kulturen och den fria kulturen.

Nu kan man invända mot att jag har en alltför bred definition av ordet »kultur«. Jag menar ju att det mesta som vi gör och producerar tillsammans eller ensamma för vår njutnings skull är kultur. En klok lärare på Schillerska gymnasiet i Göteborg sammanfattade kort att kultur = levnadsmönster. Nätkulturen har aldrig definierats av etablissemangen eller av något kulturråd som kultur.

De tror att den digitala eller dolda kulturen är lek eller slöseri med tid, i värsta fall även farligt. Ett exempel är politikens skepsis mot paintballkulturen eller rollspelande. Aktiviteter som engagerar många unga men som helst motarbetas av politiker. Därför kan man fråga sig vilket syfte kulturpolitiken har om den bara syftar till att bevara eller främja det som en vuxengeneration definierar som värdefull eller kvalitativ kultur. Vad gör operan till mer kultur än en Metallicaspelning egentligen? Vad gör att nätkulturen lever och frodas men ändå inte definieras som kultur?

En liberal kulturpolitik bör inte vara vänsterns motsats. Alltså stöd till kultur som är borgerlig till skillnad från vänsterkulturen. Inte heller blir det bra om båda sidor kämpar om vad som är »kvalitetskultur«. Det är fullständigt omöjligt att avgöra. Många kulturutövare är inte medvetna om att deras verksamhets kulturpolitiska koppling innan staten har satt in sina utredare och skapat en kulturpolitik för området. Detta fick vi erfara när Socialdemokraterna fick för sig att Sveriges ekonomiskt mest välmående kulturform, dataspel, var i behov av politisering. Ve och fasa. Nätkulturen utmärks för att den ofta är ideell och bygger på att många människor engagerar sig. Med andra ord kultur när den är som mest vacker. Politiker gör bäst i att hålla sig ur vägen. Låt oss säga död åt kulturpolitiken, länge leve kulturen!

Adam Cwejman

Liberalismen är nationalismens motsats, för det är inte att man delar en historia som är det centrala, utan att man förenas av en gemensam framtid. «

FRIHETEN FRÄMST

November 1989. Fyra storväxta killar tränger ihop sig i en gul Fiat 750. De är på väg från Sarajevo där kommunismen har ett mänskligt ansikte mot Berlin, där muren äntligen är på väg att falla. Med sig har de drömmen om att vara med vid förtryckets fall. Men bilen är tillverkad i det gamla, socialistiska systemet och orkar inte med resan till friheten. Bara några kilometer hemifrån skär motorn ihop. Vid vägkanten står Jasenko Selimović i regnet och kan inte sluta skratta. Det är den lyckligaste dagen i hans liv.

Under uppväxten i sjuttio- och åttiotals Jugoslavien såg Jasenko Selimović tidigt hyckleriet i det kommunistiska samhälle han levde i. Hans mor var ledamot av centralkommittén, som var det kommunistiska partiets högsta beslutande organ och i praktiken mäktigare än landets regering. När hans syster i tonåren ville gå ur partiet fick modern nästan en hjärtinfarkt, trots att hon själv såg skenheligheten i systemet.

– I efterhand har jag förstått att min mor reagerade så starkt för att hon visste att om min syster skulle gått ur partiet hade vi utestängts ur samhällsgemenskapen. Det är så ett totalitärt system upprätthålls.

Sin ståndpunkt fick Jasenko Selimović visa genom små, vardagliga motståndshandlingar. Som att klä sig i jeans, synonymt med det kapitalistiska Amerika.

– Sedan började jag samla på viner. Det var den största synden. En god kommunist dricker öl som folket, eller möjligen starksprit. Vin – det var för bourgeoisien!

Från uppväxten har han med sig en obändig frihetslängtan och en övertygelse om att det är individen, och inte kollektivet, som politiken måste ha för ögonen. När socialismen vittrade sönder växte istället nationalismen fram. Det var kollektivism i en ny skepnad, och inte den utveckling Selimović hoppats på i regnet vid vägkanten.

– Nationalismens utbredning och krigen i dess spår formade min europeiska tanke: Alla kan känna sig som européer. Det är en konkret lösning på Europas stora problem med att man inte kunnat hantera minoriteterna som finns i varje land. När människor frågar om min

etnicitet svarar jag: Ingen och alla. I Kroatien är jag serb, i Serbien muslim, i Bulgarien turk, i Grekland en makedonier, i Sverige en bosnier och i Bosnien svensk. Jag tillhör de fyra procent av Europas befolkning som kallar sig för europé, punkt. Nu har vi skapat Europa, men det återstår att skapa européer.

– Nationalismen ser gruppen som det viktiga, och individen är endast viktig som representant för gruppen. Liberalismen är dess motsats, för det är inte att man delar en historia som är det centrala, utan att man förenas av en gemensam framtid. Och framtiden formar vi tillsammans.

Mångkulturalismens misslyckande

En gemensam framtid för ett pluralistiskt samhälle är vad politiker i trettio års tid har försökt åstadkomma. På senare tid har det bland liberaler utbrutit en diskussion om huruvida mångkulturalismen verkligen infriat löftena om ett samhälle som en smältdegel av olika kulturer som befruktar varandra, eller tvärtom isolerat olika minoriteter ifrån varandra och majoritetsbefolkningen.

– Mångkulturalismen är besvärlig som politisk ideologi betraktat. Vilket inte innebär att jag inte vill leva i ett mångkulturellt samhälle. Men jag gillar inte mångkulturalismens relativism. Om vi inte kan säga något om varandra eller ha åsikter om varandras sedvänjor och kultur blir samtalet väldigt statiskt. Man måste kunna diskutera! Hur ska vi annars kunna hitta en idé om en gemensam framtid?

Jasenko Selimović

- » Född 1968 i Sarajevo, Bosnien
- » Regissör och krönikör.
- » Har varit konstnärlig ledare för Göteborgs stadsteater och chef för Radioteatern.
- » Utsågs till Årets europé 2006.
- » Kandiderar till Riksdagen för Folkpartiet i Västra Götaland.

Integrationspolitikens vägval

Som Jasenko Selimović ser det står svensk integrationspolitik inför tre möjligheter. Han liknar dem gärna vid tre slutdestinationer för en busslinje. Liknelsen är viktig för honom, för han återkommer till bussarna vid flera tillfällen under vårt samtal.

Den första bussen kör Sverigedemokraterna. Tar vi den kommer vi till ett etniskt homogent, utarmat och efterblivet samhälle.

I den andra bussen sitter vänstern bakom ratten. På skylten står att målet är ett multikulturellt samhälle, men den vägen leder till ett samhälle uppdelat i olika etniska enklaver där utrymmet för dialog är mycket litet. Chaufförerna vågar inte bestämma vilken väg bussen ska ta av rädsla att någon ska känna sig kränkt, och därför står bussen stilla.

Den sista bussen är det liberaler som kör. Den släpper på nya passagerare på vägen, och färdvägen bestäms genom högröstade diskussioner. Slutdestinationen kan ändras under resans gång, för den bestäms gemensamt av dem som åker med.

Här tycker Jasenko Selimović att Folkpartiet har brustit. Man pratar medel istället för mål, och glömer bort att berätta för väljarna vart vi ska.

– Destinationen är en nation byggd på gemenskap och inte historia. Språkravet och medborgarskapskursen är genvägar dit, men eftersom man inte varit tydliga med målet har förslagen blivit missförstådda. Vi har lämnat öppet för vänstern att peka ut vart vår politik leder.

Ett samhälle byggt på gemenskap

Om man vill bygga en nation kring något annat än historien anser han att samhällsgemenskapen är central. Ska alla kunna inkluderas i ett samtal om ett gemensamt mål krävs att man delar grundläggande värderingar. Demokrati, yttrandefrihet och tolerans måste vara minsta gemensamma nämnare i ett liberalt samhälle, som är öppet för alla som vill vara en del av det oavsett varifrån man kommer eller vilken gud man bekänner sig till.

– Som Salman Rushdie sagt: That's the thing. Demokrati och yttrandefrihet är lösningen på Europas problem med hur man förhåller sig till minoriteter. Alla måste därför skriva under på demokratin. Yttrandefriheten är en förutsättning för demokratin, och toleransen sätter ramarna för yttrandefriheten.

Medborgarskapet på Posten

Jasenko Selimović var nöjd med att hämta ut sitt svenska medborgarskap på Posten. Han tror inte att den svenska integrationspolitikens svårigheter att inkludera invandrare i samhället skulle lösas av

FOTO: JOHAN LJUNGSTROM/SR

Vi har lämnat öppet för vänstern att peka ut vart vår politik leder. «

medborgarskapsceremonier med pompa och ståt och blommor i Blå Hallen. Det är en amerikansk lösning som inte skulle fungera här, eftersom medborgarskapet uppstod på olika sätt i USA och Europa. Amerika är ett invandringsland dit människor flyttat under lång tid. Nationen skapades kring en idé om den liberala demokratin. I Europa skapades nationerna kring landområden man befolkat i århundraden och i kampen om att flytta gränser.

– Medborgarskapsceremonin förutsätter att man samlas kring konstitutionen, och för européer som inte har samlats kring en statsbärande idé på samma sätt som amerikanerna skulle ceremonin därför kännas främmande. Men medborgarskapet behöver uppvärderas eftersom det utgör en formellt gestaltad gemenskap. Det ger en identitet och skapar solidaritet med sina landsmän.

Linda Nordlund

Israel från insidan

Eva Forslund praoade på Washington Post i Jerusalem, och kom hem med en mer nyanserad bild av Israel, Palestina och en konflikt som präglat generationer.

I vintras praoade jag hos min kusin Sami Sockol. Han bor i Ir Ganim i västra Jerusalem och jobbar som journalist och researcher på The Washington Posts Israelredaktion. Jag var i Israel en gång när jag var liten, men nu var det helt annorlunda, eftersom jag nu intresserar mig för den politiska situationen och landet Israel på ett helt nytt sätt.

På nyårsafton åkte Sami och jag till Israels gräns mot Gazaremsan. Där hölls en demonstration mot Israels blockad av Gaza. Det var kanske 1500 demonstranter där: israeler, israeliska araber, amerikanare och faktiskt också några svenskar.

Sami intervjuade en av demonstranterna, Jamal Zahalka. Han representerar Balad-partiet i det israeliska parlamentet. Balad arbetar för araberna i Israel och är för en tvåstatslösning. Jamal Zahalka är mycket kritisk till hur palestinier behandlas i Israel.

En man som skilde sig från de andra var en israelisk arab. Han stod i ett tält, i en tyst demonstration för att den israeliska soldaten Gilad Shalit, fånge hos Hamas, skulle släppas. Han sa också att han tyckte att det var fel av de andra att demonstrera. Han tyckte att de borde visa sig lojala mot den israeliska staten, eftersom staten garanterar dem säkerhet och välfärd. Det här var, enligt min kusin, en ytterst ovanlig åsikt bland israeliska araber.

Något liknande en demonstration vid Gazaremsan har jag aldrig varit med om förut. För Sami var det inte så speciellt – det blev inte ens en story i The Washington Post – men jag lärde mig mycket nytt av turen.

Israel/Palestina-konflikten är väldigt komplicerad, och konflikten dominerar nog de flestas bild av Israel. Men för mig är Israel i första hand det land där min faster och mina kusiner bor. Att bo hos dem och uppleva vardagen i Ir Ganim har gjort mig intresserad av Israel som land och israeler och palestinier som människor – inte bara som kollektiv. Det har fått mig att förstå att Israel är mycket mer än bara en part i konflikt. Innan jag åkte oroade sig mina föräldrar för bomber och granater och visst – vilka föräldrar skulle inte göra det? Men när jag väl kom dit var det förvånansvärt vanligt. Människor här i Sverige verkar sällan tänka på att det finns en vardag i Israel också. Kanske är den lite mer riskfylld än vår svenska vardag, men israeler har vardagliga problem precis som alla andra. Jag tror att det är viktigt för människor att förstå andra på det sättet – att även om man lever i helt olika miljöer kan man ha mycket gemensamt.

Min resa till Israel lärde mig väldigt mycket. När jag kom dit trodde jag att jag hade rätt bra koll på konflikten. Men ju mer jag lärde mig, desto svårare blev det att bedöma den. Nu har det mesta fallit på plats, och min bild av Israel/Palestina-konflikten är betydligt mer nyanserad. Den viktigaste kunskapen jag fått under resan är ändå att man alltid kan lära sig mer om konflikten, och det skulle jag aldrig ha förstått om jag inte hade åkt till Israel. Därför önskar jag att fler skulle få samma möjlighet som jag.

Eva Forslund

4 i topp

Galnaste vallöftena

När valfebern sätter in lovar politiker guld och gröna skogar. Liberal ungdom listar de värsta missarna i jakten på väljarna.

TEXT: JAKOB NYSTRÖM

Avskaffa offside-regeln!

Vilket fotbollsfan har inte högt och oheligt förbannat offside-regeln, när favoritlagets mål dömts bort i en tveksam situation? *Besim Tibuk*, ledare för Liberaldemokratiska partiet i Turkiet, hade uppenbarligen upplevt denna djupt smärtsamma känsla en gång för mycket. Därför avgav Tibuk följande löfte inför parlamentsvalet 2002: »Om vi kommer till makten ska vi avskaffa offside-regeln i fotboll». Han fortsatte sedan med att lova att »göra stora delar av det turkiska folket till mångmiljonärer». *Besim Tibuk* avgick efter valet, oklart varför.

FLICKR.COM/X-RAY_DELTA_ONE

Nej till färg-tv!

Få uppfinningar har undkommit de konservernas spott och spe. Det gjorde inte heller tv:n, som i vårt västliga grannland orsakade stora konvulsioner. Bondepartiet och Kristeligt

Folkeparti uttryckte oro över att den skulle konkurrera ut radion. Trots motsåndet röstade Stortinget 1957 för en utbyggnad av tv-nätet. När färg-tv:n kom var Senterpartiet, Venstre och KrF återigen emot. Men inte heller denna gång kunde politikerna stoppa teknikens segertåg. Tack och lov för våra närmaste oljeshejker, får man säga.

Vargfri kommun!

Sven-Erik Sjölund, medlem av Sveriges socialdemokratiska arbetareparti, hade en vision: ett vargfritt Nordanstig. Därför motiverade han för ett drygt år sedan till kommunfullmäktige i denna fråga. Den 16 februari 2010 var den stora dagen kommen. Skulle Nordanstig bli ett föredöme? Sveriges första kommun som skulle garantera sina invånare en tillvaro fri från blodtörstiga bestar?

Motionen antogs efter utslagsröst av fullmäktiges ordförande, centerpartisten Yvonne Kardell. Anonyma vittnen påstår att de nu för tiden ser en ensam figur vandra omkring i hälsingskogarna. Kanske är det *Sven-Erik Sjölund*, som varje vaken timme bevakar kommunens yttre gräns mot hotet från vildmarken.

FLICKR.COM/FOOVAY

3

FOTO: JANN LIPKA

4. Ohlys ekonomiska evighetsmaskin

Vänstern har ritningarna till en ekonomisk evighetsmaskin. På annat sätt kunde man inte tolka partiets löfte i valrörelsen 2006 om 150 000 nya jobb inom offentlig sektor. Dessa jobb skulle finansieras av skatteintäkterna från de nya jobben som... just det, skulle finansieras via skatteintäkter. Tänk att nationalekonomer ända sedan Adam Smith missat denna revolutionära upptäckt.

Men det gick ju som bekant inte så bra för Ohly & CO i valet. Det går tydligen inte att sno pengar från folket som man snor godis av småbarn, även om den förenade vänstern under ett sekel arbetat hårt med att skapa det infantila samhället.

Teater Arkens uppsättning *Slå mig gul och blå* tar upp frågor som främlingsfientlighet, fördomar och svenskhet med förstagångsväljare.

Slå mig gul och blå!

I Helsingborg försöker Teater Arken att nå ut till förstagångsväljarna på ett nytt sätt. Genom liberal teater ska man bemöta främlingsfientlighet och fördomar.

– **Jag funderade på** hur man skulle kunna kombinera LUF:andet med mitt arbete som teaterproducent och då tänkte jag att det är många skolor som inte är jättepepp på att släppa in ungdomsförbund efter den debatt som har varit, men en politisk teater skulle kanske gå. Särskilt om teatern inte handlade så mycket om vad man ska rösta på utan snarare vad man *inte* ska rösta på.

Charly Wassberg Borbos är ordförande i LUF Helsingborg. Liberala ungdomsförbundet har tillsammans med ungdom mot rasism och Teater Arken satt upp pjäsen »Slå mig gul och blå« som turnerar under våren. Pjäsen riktar sig framförallt till förstagångsväljare och handlar om främlingsfientlighet, fördomar och svenskhet. Det blir allt svårare för ungdomsförbund att få göra skolbesök men Charly tror att det kommer att bli lättare

ifall LUF kommer i samband med att pjäsen spelas upp. Dessutom är det bra reklam att förbundet som sponsor får ha sin logotyp på allt material runt föreställningen.

Möjlighet finns att uppträda över hela landet men de flesta bokningarna är hittills i Teater Arkens närområde i Helsingborg, vilket Charly tror är behövligt.

– Frågorna vi tar upp blir extra viktiga i Skåne. Främlingsfientliga partier har en helt annan legitimitet här. I Norrland där jag från början kommer från har den här typen nästan en form av exotiskt skimmer över sig eftersom det märks så lite av dem. Få människor skulle tillstå att de röstar på till exempel Sverigedemokraterna där. Här i Helsingborg kan man däremot utan att skämmas uttrycka den typen av åsikter öppet på ett annat sätt vilket exempelvis märks när tidningar frågar folk på stan hur de ska rösta. När främlingsfientlighet blir så Svensson är det viktigt att nå ut till dem som ska rösta för första gången och det är där som kopplingen till Teater Arken vars verksamhet ofta riktar sig just till unga människor blir så klockren. Jag hoppas att pjäsen blir ett bra sätt att möta förstagångsväljarna mer naturligt än det kanske blir vid torgmöten och liknande.

Joakim Rönnbäck

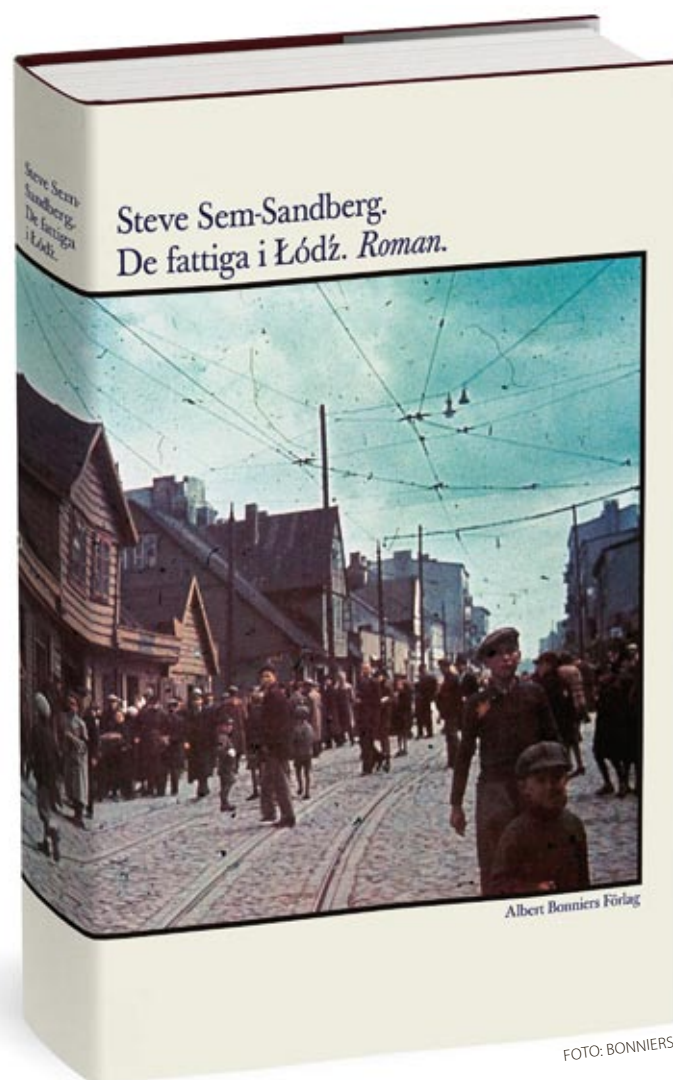
De fattiga i Łódź

Av Steve Sem-Sandberg

Sällan har Augustpriset haft en på förhand så given mottagare som i år. Steve Sem-Sandbergs *De fattiga i Łódź* är en av de mest drabbande svenska böcker jag läst, och är i och med sin närgångna skildring av livet i det judiska gettot i den polska staden Łódź under Förintelsen också unik i sitt slag.

I centrum av berättelsen står gettots av nazisterna utnämnde ledare, Mordechai Chaim Rumkowski. I Rumkowskis egna ögon går det uppdrag han tilldelats långt utöver att endast vara gettots administrativa ledare. I själva verket är hela gettot – dess fabriker, gator och invånare – hans, och han är dess allsmäktige ledare. För gettots invånare är Rumkowski en hänsynslös, inför sina medmänniskor ligkiltig person, och för tyskarna är han en skrattretande figur vars hela tillvaro bygger på ett missförstånd. Skildringen av Rumkowski är en skildring av mänsklig undfallenhet och godtrogenhet. Den är stundtals enbart sorglig – men stundtals också en illustration av att skulden till katastrofer sällan är så odelad som man tror. Rumkowski var inte sen att samarbeta med de som ville förgöra såväl honom som människorna runt omkring honom – och är därmed bärare av en del av skulden till det som skedde.

Vid sidan av berättelsen om Rumkowski löper berättelser om invånarna i gettot. Det är berättelser om mördande slavarbete och outhärdlig hunger, och om skräcken då insikten om vart de med människor fullastade tågen tar vägen långsamt infinner sig. Men det är också berättelser om att det även under de mest fasansfulla levnadsförhållanden kan finnas hopp,

och en vilja att tro att en annan verklighet är möjlig. Författarens främsta källa är den Gettokrönika om livet i gettot som skrevs av dess invånare, och som genom sina skarpa och stundtals satiriska redogörelser i sig själv är ett tecken på att känslan av hopplöshet faktiskt är bland de sista att infinna sig även i till synes hopplösa situationer.

De fattiga i Łódź är en mycket välskriven, men också bitvis näst intill outhärdlig berättelse. Att sex miljoner människor utrotades i mitten av Europa för sextio år sedan är en sanning så oerhörd att jag tror att det är omöjligt att till fullo förstå vidden av den. Men genom att läsa *De fattiga i Łódź*, en berättelse om ett levande samhälle som inom loppet av några år tömts på samtliga av sina hundratusentals invånare, kommer man ändå lite närmare sanningen om vilken oerhörd ondska människor är kapabla till.

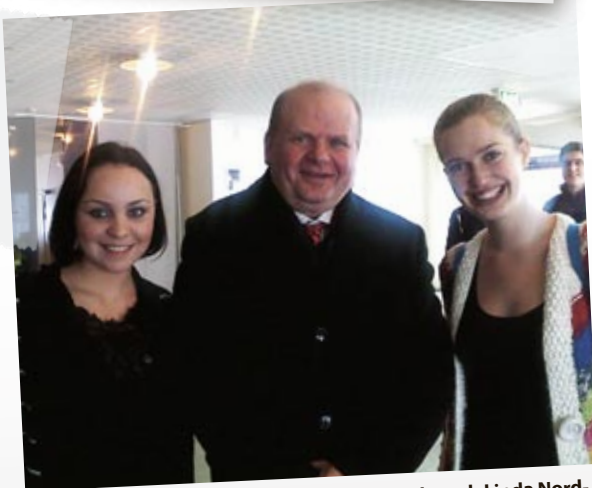
Emma Söderberg Majanen

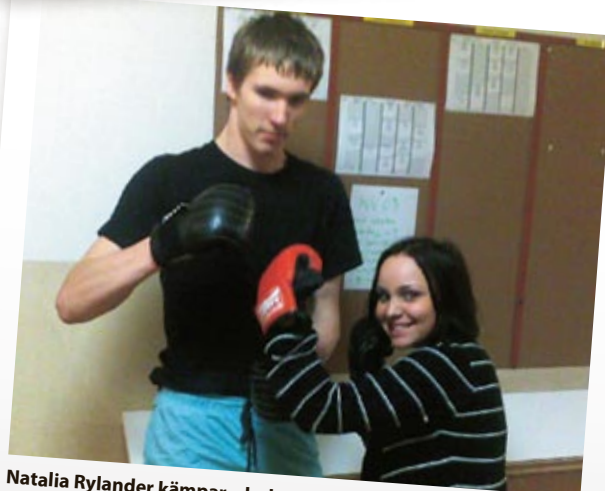
Radikala Kvinnofronten kampanjar under parollen: »Is this what it takes?« på internationella kvinnodagen.

Mingel under Universitet Liberal i Nynäshamn. Somliga hade sett mer på Top Model än andra. Foto: Sebastian Söderström

På en skola i Nyköping sprang Natalia Rylander och Linda Nordlund på jordbruksminister Eskil Erlandsson. Starstruck? Oh ja.

Natalia Rylander kämpar – bokstavligt talat! – för frihet på gymnasiet i Oskarshamn.

LUF Väst in action i Lidköping, där intresset var stort. Hela 16 medlemmar värvades! Här ses eleverna köa för att få gå med.

Alla som inte dansar är ombudsmän. Agnes, Frida och Anna är helt klart hellre valda än betalda. Foto: Sebastian Söderström

Gömd men inte glömd

Vi samlar inte in pengar till gömda flyktingar för att det är synd om dem. Vi gör det därför att det är en självklarhet för en fri värld att alla har samma rättigheter och de mänskliga rättigheterna skall respekteras.

Liberala Flyktingfonden bildades av Liberala ungdomsförbundet för att vi inte kan leva med att människor avvisas till tortyr, förföljelse och död. Vi samlar in och fördelar

pengar till dem som gömmer sig eftersom de inte kan återvända hem. De behöver mat och tak över huvudet, de behöver mediciner och en bra advokat.

Miljontals människor flyr över världen, några av dem flyr hit. Varje timme Liberala Flyktingfondens pengar kan skänka en familj, är en timme extra i deras liv. Hjälp oss att rädda liv och försvara medmänskligheten.

Skänk pengar via SMS

Bidra med en engångssumma genom att skicka en av följande koder till nummer 72 120.

LUF FOND (10 kr*)

LUF FOND 15 (15 kr*)

LUF FOND 30 (30 kr*)

Skänk pengar via Plusgiro

Du kan enkelt sätta in pengar på vårt Plusgirokonto. Sätt in önskat belopp på kontonummer 35 33 88-2.

FLYKTINGFONDEN

Hjälper gömda och utsatta